

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stad, 8 fr. buiten de stad.
 Een blad afzonderlijk, 20 centiemen.
 De aankondigingen, per drukregel, 15 centiemen.
 De reclamen, per drukregio 25 centiemen.

TONGEREN, DEN 24 MAART.

De liberale gazetjes van Tongeren, die altijd blindelings alles goedkeuren wat het liberaal ministerie uitbrengt, toenemden zich geheel te vrede met de noodlottige maatregelen welke het ministerie genomen heeft ter gelegenheid van de vee-plaag. In Tongeren zijn de belangen van een groot gedeelte onzer medeburgers verbonden aan het behoud van onzen koeijenmarkt en het ministerie doet onzen markt sluiten. In Luik waar nooit geen markt bestaan heeft, waar dus de belangen der inwoners niet in het spel zijn, wordt de markt toegelaten. De onregtvaardigheid dezer handelwijze springt in de oogen. Voor de tongersche liberale gazetten noemens is de afschaffing van onzen koeijenmarkt een wijze, verstandige en regtvaardige maatregel! In den meening welke de inwoners van onze stad in het Maestrichter huis gehouden hebben, vinden die gazetten slechts stof om hunnen politiekeen wraaklust te voldoen. Er schijnt hun min of meer te zijn aan onze markten, aan de belangen onzer burgerij, aan den voorspoed onzer stad, dan aan de vollooiing der laagste politieke drijven.

M. de advocaat Coart had in den meening van 11 maart het woord gevoerd om de belangen der vergaderde burgers voor te staan. Zijne woorden verwierven de algemeene goedkeuring, omdat zij de uitdrukking waren van het eenparig gevoelen der ganse stad. Maar M. Coart behoort niet tot het getal dier slaafsche aanbidders van het ministerie die getrouw ja knikken als het ordewoord door het ministerie gegeven is. Daarom juist is het dat hij in desmerige tongersche prulgazetjes aangevallen wordt.

M. Coart wiens woorden op eene onwaardige wijze in den *Limburger* en in het *Tongersblad* verdraaid zijn geworden, heeft aan deze twee schandgeschriften een antwoord gestuurd waarvoor hij ons tevens eene plaats in den *Postrijder* verzoekt.

Ziehier den brief van M. Coart aan den *Limburger*:

Tongres, le 22 mars 1866.

A l'éditeur du *Limburger*.

Sous prétexte de rendre compte du meeting, tenu le 11 de ce mois à la maison de Maestricht, votre rédacteur a jugé à propos de publier quelques basses injures et quelques grosses platitudes à mon adresse. Qu'il sache bien que je suis complètement insensible à toutes ses platitudes auxquelles je ne répondrai jamais que par le mépris.

Mais je ne lui permettrai pas d'imprimer ses lectures en erreur en dénaturant le sens de mes paroles. La meeting du 11 mars, auquel j'étais présent, eut lieu à trois cents de nos comitoyens, avait pour objet d'avisier aux moyens d'employer pour obtenir le prompt rétablissement de notre marché. A cet effet M. Driessen

Rendit, après avoir fait ressortir l'importance du but de la réunion, propos d'insérer au droit de pétition pour faire sauvegarder les intérêts de la ville de Tongres, si gravement compromis par la suppression de son marché et encore plus gravement menacés par la création d'un marché à Liège.

Reprenant la proposition de M. Driessen, j'ai déclaré qu'à mon avis, il serait nécessaire d'adresser la pétition à la Chambre des Représentants et non pas à M. le Ministre de l'Intérieur; j'ajoutai que c'était de la Chambre seule, et non de notre demande, que nos honorables représentants, que nous pouvions attendre le redressement de nos griefs; que M. le Ministre de l'Intérieur, au lieu de mesures que nos desirons voir rapporter, et avant par cela même des idées arrêtées contre le rétablissement de notre marché, serait contre nous.

Pour qu'on ne fût pas animé de l'esprit de dénigrement, ces mots voulurent dire que M. le Ministre exécutait notre demande, convaincu qu'il est de la nécessité et de l'efficacité des mesures qu'il a prescrites.

Que telle a été ma pensée et qu'elle a été ainsi comprise par ceux qui assistaient au meeting, je n'en veux d'autre preuve que la présence de plusieurs personnes, appartenant au parti libéral, qui auraient protesté contre mes paroles, si elles s'étaient trouvées dans votre rédaction leur attribuer. Ce qui le prouve encore, c'est la composition de la commission chargée par le meeting pour la rédaction de la pétition et dont MM. Joseph Michiels, Driessen-Berden, L. de Trosken de Lethève et Sweeck-Spranguel ont été appelés à faire partie avec moi. Veuillez insérer la présente dans le prochain numéro du *Limburger* et recevoir mes salutations.

A. COART.

avocat et conseiller communal.

Runderpest.

De runderpest zet steeds haren regelmatigen gang voort dien wij sinds den aanvang van het jaar hebben vastgesteld. In Engeland hebben de inspecteurs 10,167 nieuwe gevallen vastgesteld in de week die den 24 februarij een einde nam. Maar dewijl 281 onder hen, die de vorige week 2847 zieken hadden verklaard, hun verslag niet hebben ingezonden, zoo moet men op 15 tot 14,000 het getal begrooten van de onbetwistlijk erkende gevallen. In de vorige week waren er 15,000 verklaringen ontvangen.

Den 24 februarij beliep het totaal van de getroffen dieren tot 177,689 besmette, waarvan 115,217 gestorven, 20,988 afgemaakt en 25,769 genezen zijn. Waarschijnlijk zullen deze getallen eene groote wijziging ondergaan, als de nieuwe ballen uitvoer wordt gebracht; er zal een groter getal afmakingen en minder gestorven of genezen zijn. De ziektegevallen zullen vervolgens afnemen naar gelang van de evenredigheid der afmakingen.

Ware het anders, men zou moeten denken dat deze op eene onvolledige en laatste wijze geschieden; want 't is de runderpest vooral welke het spreekwoord verrechtvaardigt: « Beest dood, venijn dood. »

In Nederland zet de runderpest insgelijks haren loop voort; zij neemt al in Zuid-Holland, ontwikkelt langzaam in de provincie

Utrecht en neemt vlugger toe in Noord-Holland. De respectieve cijfers over deze provincie waren in de verledene week: 1510, — 288, — 225. Die van de week op 24 februarij geëindigd, zijn: voor Zuid-Holland 1540, voor Utrecht 250 en voor Noord-Holland 275. Het totaal voor deze drie provincies is 11,052 besmette dieren, waarvan 25,097 gestorven of afgemaakt. Er is niets afgekondigd geworden omtrent den gang der ziekte in Overijssel en men meldt niet dat de veepest andere provincien van Nederland overweldigd hebbe.

Het schijnt trouwens dat het nieuw ministerie in Holland eene krachtiger houding wil aannemen tegenover de ziekte; het gezondheidskolon, hetwelk is moeten uitgebreid worden, uit hoofde der inrukking van de ziekte in Noord-Holland, tevens Amsterdam, is tevens aanmerkelijk versterkt geworden, en de provinciale besturen hebben te veel ontvangen om hunne werking in de plaats te stellen van die der gemeentelijke overheden die zich onthouden. Verhopen wij dat deze maatregelen eenige goede uitkomsten zullen hebben. In afwachting mag men zeggen dat de nabijheid van Holland thans een groot ongemak bijbrengt.

De provincie Antwerpen is aan deze omstandigheid eene nieuwe inrukking verschildigd van de ziekte, namelijk te Antwerpen (stad), te St-Amand en te Mersxem. Deze verschillende middeelposten staan in verband met dieren aan veekeuplieden afgekoeld voor de wet van den 7 februarij jk., en het valt geenszins te betwijfelen of zij hunne bron in Holland hebben. De besmetting te St-Amand en te Antwerpen is onmiddellijk gedempt geworden, door de afmaking van vier dieren. Het middelpunt van Mersxem is echter het tooneel geweest van een groot aantal overheerlijke fransche beesten, behoorende aan den stoker Bal, zijn moeten afgemaakt worden! De schade wordt begroot op 60,000 franken.

Deze daadzaken ter kennis der landbouwers brengende, meenen wij de publieke aandacht te moeten vestigen op de gevaren welke zij loopen door beesten te koop die voortkomen van plaatsen wier gezondheidsstand verdenkelyk is. Op dezen oogenblik moeten ze nauwkeurig voorzorgen nemen bij het doen van aankopen. Deze voorzichtigheid is des te noodzakelyker, daar de runderpest dikwijls na verloop van eene maand, ja van zes weken ontstaat bij dieren wier gezondheidsstaat geenszins in verdenking kwam. (*Akkerbouw*.)

De *Sancho* kritikeert hevig de schandelijke hooge onkosten van de begrafenis des konings.

« Zekerlijk, wij burgers, zouden niets afwijzen op die cijfers, als de uitslag ons land waardig ware geweest. Indien de begrafenis des Konings een miljoen gekost hadde, het land zou zeker hebben toegelicht, maar altijd onder konditie, dat die pluchtigheid eer hadde gedruan aan België... 121,000 fr. voor eenen teupel in plaaken. Wat drukt u? Aan dien prijs hadden de aannemers er eenen in steen wilden bouwen. De 42,000 fr. om een opening in eenen muur te maken, eenen steen te plaatsen en eene kapel te vloeren, doen de sculpteurs optrekken van al de meesters meesters. Als de dood des Konings een ongeluk was voor het land, dan is zij ook een goeden oogenblik geweest voor eenige behendige kerels. Wij hebben, tijdens den dood der koningin, schoone hotels uit al u groot zien otkomen, voortgebracht door de begrafenis-kosten. Zal dezen keer weer zoo zijn. De 8,000 fr. voor *malettrekkingen van beestenschijfjes*, zetten de kroon op de rekening, in welke men wel gedaan heeft de centiemen te bewaren. Dat geeft zoo'n eutijg aanzien. »

Kamer.

De Kamer der volksvertegenwoordigers heeft donderdag de bespreking begonnen over het wetsvoorstel Orts tot vermeerdering der leden van de beide Kamers.

Bij de opening der zitting waren er slechts twee stelsels tegenover elkander: dat der meerderheid van de middenafdeeling, en dat der minderheid. De meerderheid stelt voor van het getal senateurs met vier te vermeerderen en dat der volksvertegenwoordigers met acht. Deze vermeerdering verdeelt zij volgender wijze: Brussel, 1 senator; Bergen, 1 id.; Luik, 1 id.; de vereenigde arrondissementen van Aken, Blegne en Marche, 1 id.; Verder Brussel, 2 volksvertegenwoordigers; Antwerpen, 1 id.; Leuven, 1 id.; Charleroi, 1 id.; Luik, 1 id.; Tainin, 1 id.; Philippeville, 1 id.

De meerderheid der middenafdeeling, het is te zeggen M. de Thoux, stelt eene andere wijze van verdeling voor. De achtbare afgevaardigde van Hasselt stelt voor die zelfde getallen te verdedelen op de volgende wijze: Antwerpen, 1 volksvertegenwoordiger; Brussel, 2 id.; Kortrijk, 1 id.; Gent, 1 id.; Charleroi, 1 id.; Luik, 1 id.; Philippeville, 1 id.; Leuven, 1 senator; Bergen, 1 id.; Verviers, 1 id.; Neufchâteau, 1 id.

Men ziet dat M. de Thoux aan Vlaanderen een aandeel in den parlementairen kook wilde toestaan, terwijl de ministriële meerderheid der middenafdeeling, hare verdediging enkel in het belang van het kabinet doet, hierin volkomen instemmende met den voorsteller van het wetsvoorstel, M. Orts, die zelf bekend heeft aangedreven te zijn door het belang zijner partij.

In de eerste zitting hebben zeven sprekers het woord gevoerd, twee ministeriëlen, MM. Fuack

REISAVONTUREN van eenen dikken heer.

I.

Een reiziger die met den trein verder gaan wilde, trad de wachtzaal van het stationgebouw binnen. Hij was juist met den postwagen aangekomen uit eene kleine provincie stad, nog niet aan een spoorwegnet verbonden.

Het was een eenigszins gezet heer, goed in d'erdigt, misschien ook bij de veertig jaren. Een weinig gemakkelijk van aard schijnen te, ging hij zeer langzaam en zuchtte bij elken tred.

Toen hij de wachtzaal binnentrad, zag hij zorgvuldig en voorzichtig naar alle zijden rond, en niemand bespeurende, ging hij vergenoegd naar de sofa, achter tegen den muur der zaal. Naast de sofa stond een stoel, waarop hij een valies, een reiszak, een regenscherm en een wandelstok zeer omzichtig en ordelijk nederlegde. Dan zag hij nog eens voorzichtig rond, ook naar de vensters der zaal, die op de overdekte gaanderij uitzagen. Hij ontmoette ook aan de vensters niemand, en in de gaanderij was het stil en ledig.

Het was nog vroeg in den morgen, de zon was nog niet op, en de statie was slechts eene kleine tusschenplaats, waar alleen treinen aankwamen en na weinige minuten weder vertrokken. Het was nog ruim een halfuur voordat de verwacht wordende trein zou aankomen.

Toen de dikke heer niemand bemerkte had, zoo min in als buiten de kamer, zette hij zich op de sofa neder. Hij zuchtte zeer luid, iets dat tot zijne gewoonten scheen te behooren. De sofa was van

leer, wel lang en breed, maar... — Verduiveld hard! riep hij uit toen hij zich neerzette.

Hij strekte zich in zijne geheele lengte op het meubel uit en scheen op zijn gemak te liggen; maar daar werd hem iets anders ongemakkelijk.

— En drommels koud is het hier! zette hij.

Hij nam zijnen pelsjas van den stoel, bedekte er zich mede, en dat scheen hem goed te doen. Men kon het hooren aan zijn gezucht, dat tevredenheid te kennen gaf. Maar hij werd ongelukkig in die behagelijheid gestoord; de deur der wachtzaal werd geopend. Verschrikt sprong hij op. Eene dame trad binnen. Toen hij haar zag, werd hij geërgerd; hij moest iets anders verwacht hebben.

— Die verduivelde vrouwen! bromde hij tusschen de tanden. Altijd moeten zij iemand storen; waartoe zijn die schepsels toch geschapen! De dame was niet zeer jong meer; zij kon ongeveer dertig jaren ouder zijn. Maar zij had nog de frische kleur der jeugd, en haar lijngesaaden gelaat had aangename trekken; eene uitdrukking van vastberadenheid wakte de aandacht.

De dame wierp een vluchtigen blik op den dikken heer en trad toen naar de sofa. Zij wilde er zich ook op nederzeten. De heer kon zich nu niet meer uitstreken, en nog eens kwam het « die verduivelde vrouwen! » over zijne lippen. Nu zette hij zich in den eenen hoek der sofa neder en de dame in den anderen.

Zij hadden geen woord tot elkaar gesproken, niet eens goeden morgen gewenscht. Ook nu zaten zij zwiëgend naast of tegenover elkander, maar de dikke heer moest weder zuchten, hetzij uit behagelijheid, hetzij uit onbehagelijheid, wie kon het weten? Hij had zich wel niet op

de sofa kunnen uitstreken, maar lag in den dikken pelsjas warumps in zijnen hoek.

De dame zag hem aan, of hem iets deerde, maar zij zag hem warm en goed liggen. Hij had echter bemerkte dat zij hem beschouwde, en dat ergerde hem. Het zuchten scheen een zwak van hente te zijn; het was dus zijne zaak; waarom stoorde zij hem daarin? Het zuchten scheen haar echter ondraaglijk te zijn.

— Deert u iets mijnheer? vroeg zij.

Hij ontsiede bijna op die vraag en antwoordde:

— Neen, neen!

— Waarom zucht gij dan?

— Dat is maar eene gewoonte.

— Dat is een slechte gewoonte, antwoordde de dame kortaf en droog.

— De drommel! riep de dikke heer uit; mevrouw of mejuffrouw?

Het gelaat der dame dat door de moogenkonde eene eenigszins bleeke tint had aangenomen, werd nu plotseling hoogrood van kleur.

— Verschoon mij, mijnheer, zende zij, ik ben schoolonderwijzeres.

Dat was ohe in het vuur gezeten.

— En gij zaagt mij voor eenen schooljongen aan? riep hij grammogdig uit.

zij te ver was gegaan, verschooning gevraagd; nu werd zij op nieuw beschuldigd.

Geruimen tijd zaten zij weder zwijgend bij elkander.

Nogmaals werd de deur der wachtzaal geopend. Een welgevuld garnement-gelaat keek in de zaal rond, ontworpen den dikken reiziger en zag hem een oogenblik scherp aan.

De dikke heer richtte zich plotseling op toen hij den garnement-gelaat zag, en verberg, zichtbaar verlegen, zijn gelaat in den pelskraag. De garnement-keerde, met een eigenaardig listig taeltje om den mond, terug en sloot de deur langzaam achter zich. De dikke heer bleef met het gelaat in zijnen pelsjas. De dame zag hem verwonderd zelfs eenigszins vreesachtig aan.

De deur der wachtzaal werd geopend. Men hoorde den trein die verwacht werd aankomen.

— Instappen! riep een kondukteur; maar drie minuten tijd!

De trein bleef reeds stil. Als men eene trein slechts drie minuten open udt, niet wil misloopen, moet men vlug bij de hand zijn. De dame was het; zij had slechts eene kleine reistasch bij zich. Toen de kondukteur riep, was zij reeds aan de deur.

De dikke heer was niet zoo vlug. Hij kon slechts langzaam opstaan en daarom zijnen reiszak, regenscherm en wandelstok te haastiger nemen. Maar te groote spoed is zelden goed! En vooral is dit spreekwoord toepasselijk op zwaarlijvige, langzame heeren. Terwijl hij naar het valies greep, viel de overjas van zijne schouders, en toen hij hem weder wilde oprapen, viel het valies. Hij wilde naar heiden te gelijk bukken, maar het bukken viel hem zwaar. Hij zuchtte luid, doch plotseling zich de berisping der dame